

MISJONIJUTUSTUSED

Aasia-Vaikse ookeani Lõunadivisjon

Aprill, mai, juuni 2012

Originaali tiitel:
Adventist Mission for Youth and Adult
Second Quarter 2012
Southern Asia-Pacific Division

Tõlge: AKEL 2012
Tõlkija: Mall Kaaver
Toimetaja: Andres Ploompuu

Armas hingamispäevakooli juht,

käesolev veerandaasta toob meie silme ette Aasia-Vaikse ookeani Lõunadivisjoni, kuhu kuuluvad sellised riigid nagu Bangladesh, Brunei, Kambodža, Indoneesia, Laos, Malaisia, Birma, Filipiinid, Singapur, Sri Lanka, Tai, Ida-Timor ja Vietnam, ning Vaikse ookeani saared, kuhu kuuluvad Guam, Mikroneesia Liiduriigid, Marshalli Saared, Põhja-Mariaanid, Belau ja Wake'i saar. Selles piirkonnas elab umbes 800 miljonit inimest, kellest peaagu 1,1 miljonit on seitsmenda päeva adventistid. Umbes nii, et igast 700st inimesest üks on adventist.

Eriline aastapikkune tähistamine

Käesolev aasta tähistab veerandaasta-kaupa ilmuvate misjonijutustuste 100. aastapäeva. Misjonijutustuste esimene kogumik ilmus 1912. aastal. Läbi käesoleva aasta esitame teile vähemalt ühe loo aastate jooksul *Laste Misjonis* ilmunud lugudest, ja mõned lisapalad misjoniannetuste ajaloost. Märgakem neid erilisi palakesi igal veerandaastal.

Väljakutsed:

Indoneesia moodustub rohkem kui 13 000st saarest, mis paiknevad ekvaatorist kummalgi pool India ookeani ja Vaikse ookeani vahel. Indoneesias elavad erinevad rahvusgrupid esindavad mitmeid erinevaid kultuure ja usundeid. Indoneesia ei ole küll ametlikult islamiriik, kuid rohkem kui 85 % indoneeslastest on islamiusulised. Adventkirik teenib Indoneesia inimesi mitmete koolide ja raviasutuste kaudu. Haiglad ja ambulatooriumid pakuvad indoneeslastele väärtuslikku abi ning paljud inimesed on nende kaudu saanud tuttavaks Kristusega.

Myanmar (Birma) on Kagu-Aasias suuruselt teine riik, elanikkonnaga umbes 54 miljonit. Sõjaväelise valitsuse all ja kodusõjas viibitud aastad on isoleerinud selle riigi globaalsetest ja majanduslikest mõjutustest ning jätnud paljud elanikud viletsusse. Isolatsioon on, tõsi küll, aidanud säilitada osa Birma pärimuskultuurist ja tavadest. Religioon on tavaliselt seotud rahvuslusega, rahvusgrupid aga ei ole Birmas kuigi hästi sulandunud. Väike protsent Birma elanikkonnast on kristlased, põhiosa (rohkem kui 80 %) on budistid. Kuna need grupid omavahel kergesti läbi ei käi, ei tunne viimatinimetatud veel Kristuse armastust enesekohaselt.

Võimalused

Käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus aitab:

- = laiendada adventhaiglat Manados, Sulawesi saarel Ida-Indoneesias.
- = Varustada meditsiinitehnikaga haiglat Medanis, Sumatral, Lääne-Indoneesias.
- = Laiendada Yangoni Adventistide Seminari (üks K-12 kool) Yangonis, Birmas.
- = Lasteprojekt: Piiblid Edela-Aasia lastele.

Teie annetus toimib [Foto: Zamboanga Adventistide Kool]

Filipiinide lõunaosas asuva Zamboanga Adventistide Kooli lapsed, nende vanemad ja õpetajad ütlevad aitäh kõigile, kes 2008. aastal andsid kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetuse, mis võimaldas laiendada nende kooli. Nüüd saab rohkem lapsi õppida turvalises ja Kristuse-keskses keskkonnas.

Esimene misjoniprojekt

Purjelaeva heaks

Catherine ja Elisha* istusid hingamispäeva hommikul oma linnakese kiriku kõval puupingil. Catherine pihus oli taskurätik, mille ühte nurka oli sõlmitud kolm münti. Tema vend näppis oma taskus olevaid münte. Lapsed olid kogu nädala kõvasti tegutsenud selle nimel, et teenida 11 senti†, mida anda misjoni eriannetuseks. Catherine oli aidanud emal leiba küpsetada ja oli selle siis naabritele maha müünud. Elisha oli pesnud aknaid ja olnud poe omanikule jooksupoisiks. Lõpuks kuulutas pastor välja misjoniannetuse. Siis, kui lapsed libistasid oma annetuse korjanduskasti, meenutas pastor kõikidele, et see annetus aitab ehitada misjonilaeva. “Oleme teeninud niipalju, et saab osta plangu!” rääkis Elisha silmade särades pastorile. Keegi teine ulatas oma annetuse. “Minu annetusega saab osta mõned naelad!” ütles üks poiss õhinal. “Võibolla aitab minu annetus osta natuke purjeriiet,” lisas üks tüdruk. Münt lisandus mündile, ja korjanduskarp muutus raskemaks.

Et ühiselt rääkida maailmale

Adventkoguduse liikmed ei ole iial olnud nii innukad, kui sel päeval, mil nad lootsid, et Issand tuleb tagasi. Sellest on nüüd möödunud 50 aastat. Emad küpsetasid leiba ja kakukesti ning nende lapsed müüsid neid. Üks poiss aitas emal kodusel puupliidil valmistada sadu maisikrõpse selleks, et hankida 15\$ *Pitcairni* fondi! Kõik tegutsesid väsimatult selle nimel, et koguda laeva ehitamiseks raha.‡

Poisipõlve unistus

Palju aastaid enne seda, kui ehitati laev nimega *Pitcairn*, kuulas noor mees John Tay lugu ühe Briti laeva mässama hakanud meeskonnast. Meeskond hakkas vastu ja pan oma õela kapteni ja mõned meeskonnaliikmed päästepaati, ise aga seilas emalaevaga *Bounty* minema. Mässajad maabusid siis ühel Vaikse ookeani lõunaosa tillukesel saarel, mida kutsuti *Pitcairniks*. Saar oli nii väike ja laevateedest nii kaugel, et mässajad olid kindlad, et neid ei leita.

Kuid elu ei olnudki nii turvaline nagu mässajad ja naised, keda nad endaga kaasa olid võtnud, olid lootnud. Mõne napi aastaga laastas saareelanikke alkohol, ning mehed taplesid isekeskis. Lõpuks jäi ainult üks mässajatest, John Adams, ellu, ning pidi kandma hoolt selle saare nelja naise ja 23 lapse eest. Mees lõpetas alkoholi tarbimise ning pöördus elujuhiste saamiseks Piibli poole. Varsti said temast ning kõigist naistest ja lastest kristlased.

Avastus

Mõne aja pärast jõudsid teated Pitcairnil toimunud maailma avalikkuse ette, ning John Tay andis teaduse, et külastab seda saart ja viib sealsetele inimestele adventsõnumi. Ta kasutas oma puutööoskusi reisijate heaks laeval, mis viis ta Vaikse ookeani lõunaossa. Pärast neljakuulist teelolekut ja kuue laevaga sõitmist jõudis John Tay Pitcairnile.

Tay näitas saareelanikele Piibli tõdesid, mida nad veel ei tundnud. Mõned inimesed olid tõde hakanud tajuma traktaatide kaudu, mida aastaid varem oli ühe laevaga saarele viidud. Selleks ajaks, kui laev, millega Tay pidi lahkuma, saare juures ankrusse heitis, pidasid praktiliselt kõik Pitcairnil hingamispäeva.

“Palun ristige meid!” palusid inimesed. Kuid John Tay ei olnud pastor ning tundis, et tema ei või neid inimesi ristida. Ta lubas saata ühe pastori neid ristima.

Kaasatundmine

Tay naases San Franciscosse ja jutustas seal Pitcairni loo. Tema kirglikkus nakatas usklikke ja lõpuks hääletasid koguduse ametnikud selle poolt, et koguda raha laeva ehitamiseks, mis seilaks Pitcairnile ja teistele Vaikse ookeani lõunaosa saartele, et sealsetele inimestele evangeeliumi edastada.

Hingamispäevakooli liikmed kogu Põhja-Ameerikas – kus suurem osa adventiste tollal elas – hakkasid ühiselt koguma raha misjonilaeva ehitamiseks, mis sai sobiva nime *Pitcairn*.

1890ndal aastal, neli aastat pärast Tay külaskäiku Pitcairni saarele, seilas *Pitcairn* Pitcairni saare poole, pardal meeskond ja kolm misjonäripaari, nende hulgas John ja Hannah Tay. Kuu hiljem ligines laevuke Pitcairnile. Väga soojalt tervitati adventistidest külalisi, eriti John Tayd!

Mõne päeva jooksul ristiti 82 pitcairnlast ning Pitcairnile rajati adventkirik.

Praktiliselt kogu Pitcairni saare elanikkond sai adventistideks täpselt 100 aastat pärast seda, kui mässajad olid astunud Pitcairni saarel maale.

Meie misjoniannetused aitavad Jeesuse Kristuse evangeeliumil jätkuvalt jõuda maailma eri paigusse, nagu need aitasid ka 100 aastat tagasi.

* Laste nimed on väljamõeldud, kuna annetajate nimesid üles ei märgitud.

† Tänapäevases vääringus pisut rohkem kui 3,50 ühendriikide dollarit. Võrdluseks, 1886. aastal maksis leivapäts vähem kui viis senti.

‡ Laeva lõplikuks hinnaks kujunes (sealhulgas sisustus ja pedaaliga sõtkutav orel) umbes 19 000 \$.

Misjoniteated

- ✓ Laev *Pitcairn* ehitati esimeste misjoniannetustega, mida seitsmenda päeva adventistide kogudus korjas. Kuus kuud kulus rahakogumiseks. Täiskasvanud ja lapsed tegutsesid selle nimel, et esimese misjonilaeva jaoks raha koguda.
- ✓ Pärast seda, kui *Pitcairn* Pitcairni saare juurest lahkus, purjetas see Vaikse ookeani lõunaosa teistele saartele. John Tay ja tema naine jäid Fidžile, et edastada Jumala armastust sealsetele inimsööjatele. Kahjuks suri John Tay viis kuud hiljem, ja on sellele saarele maetud.
- ✓ Täna on Vaikse ookeani lõunaosa saarte elanike hulgas adventkristlasi sellises mahus: üks adventist iga 26 inimese kohta.

Jumala tervendavad käed

Indoneesia

Järjekorras ootavad külaelanikud looklesid aeglaselt külakeskuse suunas. Ana poeg Paku oigas poolunes siis, kui Ana kätt vahetas. Paku oli sageli haige ning Ana lootis, et arstid ja haiglaõed, kes olid külla tulnud, saavad poissi aidata.

Kui jõudis Ana kord, küsis üks naeratav naine temalt mõned küsimused ja kirjutas Paku nime paberile. Ta juhatas Ana mõnede toolideni hoones sees. Ana istus ja toetas poja pea oma õla vastu. Õde kükitas Ana ette. “Kas tema on Paku?” küsis õde ja puudutas õrnalt poisi laupa. Ana noogutas. “Mul on vaja tema kehatemperatuuri mõõta.” Ana noogutas ning õde libistas kraadiklaasi poisile suhu.

“Tal on palavik ja kurguvalu,” ütles Ana.

“Kas võiksin ta kurku vaadata?” küsis õde. Ana õhutas poissi suud avama. “Tema mandlid on põletikulised,” ütles õde. “Arst aitab tal tervemaks saada.”

Arst tervitas Pakut naeratusena. Siis vaatas ta Pakule suhu. “Sul on tõeliselt paistes mandlid, Paku. Mõistan, miks su kurk palju valutab.” Arst pöördus Ana poole ja ütles: “Ma kirjutan välja mõned tabletid, mis kergendavad Paku olukorda. Kuid vajalik on ta mandlid ära võtta, sest muidu lähevad need ikka ja jälle põletikku. Kas saate tulla kolmeks nädalaks Manado haiglasse?”

Ana nägu kõverdus. “Arst, ma ei saa maksta, sest... mul ei ole...”

“Ärge muretsege,” ütles arst. “Tooge Paku lihtsalt haiglasse. Me tegeleme nende mandlitega ja kanname hoolt tasumise eest. Kas saate tulla?” Ana noogutas. “Hea. Kui mandlid on ära võetud, siis tunneb ta ennast palju paremini.”

Ana lahkus kliinikust, imetledes seda, kuidas arstid ja õed olid tema poega kohelnud ja talle ravimit andnud, ilma raha küsimata. Nad olid isegi pakkunud võimalust ise maksta tema poja operatsiooni eest! Pärast mitmeid kuid tundis naine ennast lootusrikkana.

Manado adventhaigla

Manado adventhaigla on vaid nelja aastaga kasvanud ambulatooriumist 95 voodikohaga haiglaks, väga lugupeetuks. Tasemel ravi ja personali pühendumus (nad tajuvad, et on Jumala käteks ja südameks) on suunanud mitmeid endisi patsiente paremini adventiste tundma õppima. Medõed ja arstid palvetavad patsientidega, kes seda lubavad, ning igal päeval külastab patsiente kaplan. “Palve on meie tegevuse lahutamatu osa,” ütleb haiglajuht dr Antou. “Palvetame Jeesuse nimel iga patsiendi pärast, iga otsustuse pärast, iga ravivõtte pärast, mida rakendame. Ja enamik patsiente hindab seda.”

Kodu lähedal

Ka personal saab sellisest hoolivast misjonist õnnistatud. Corry tuli Manado Adventistide Haiglasse tööd küsima. Ta oli töötanud ülemeremaal majapidajannana selleks, et toetada oma perekonda; siis aga oli ta saanud teada, et tema abikaasa oli andnud nende lapsed Corry ema kätte ja oli kulutanud raha, mille Corry saatis, hasartmängudele ja alkoholile. Corry ei olnud adventist, kuid ta oli südamega kristlane. Nüüd taotles ta tööd, ja ta võeti tööle.

“Tunnen siin rahu,” ütleb naine. “Töötajatel on rõõm, mida ma varem pole näinud. Kaplan peatub sageli, et minuga vestelda. Olen olnud kristlane ja Piibli õppija juba aastaid, seepärast ma naudin neid vestlusi. Olen hakanud aru saama, mida adventistid usuvad, ja haiglas peetud palvenädala ajal avaldasin soovi adventkogudusega ühineda.”

Corryle meeldib töö haiglas. “Saaksin mujal paremini tasustatavat tööd,” ütleb ta. “Aga ma armastan töötada siin. Kuigi mu töö on alam, koheldakse mind nagu Kuninga tütart.”

Mõjuv misjon

Paku ja tema ema jõudsid haiglasse ning Paku operatsioon läks hästi. Enne, kui Paku ja Ana koju tagasi läksid, kohtus Ana dr. Antouga ning tänas teda pojale täisväärtuslikuma elu andmise eest.

Haigla “maa-ambulatooriumid” on osutunud mõjusaks misjonikohaks. Kaks korda kuus veedab haigla personal päeva tasuta ambulatoorses tegevuses mõnes linnakeses või külas suurlinnast eemal. Nad pakuvad tervisealast nõustamist, teostavad arstlikke läbivaatusi, teevad hammaste ja silmade kontrolli ning ravivad lihtsamaid hädasid. Juhul kui patsiendil, nagu näiteks Pakul, on tervisega selline probleem, mida meeskond kohapeal aidata ei saa, kutsuvad nad inimese haiglaravile kas väikese tasu eest või hoopis ilma tasuta.

Sellised maa-ambulatooriumid avavad antud piirkonnas ukse misjonivõimalustele. Kolme aastaga on umbes 360 inimest ristitud just sellise misjoni kaudu, mida pakub adventhaigla. Kogukonna heaks tegutsemise ja Kristuse tervendavateks ja armastavateks käteks olemisega on Manado Adventistide Haiglast saanud tuletorn Indoneesias. Osa käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab ulatuda haiglteenusel tuhandeteni, kes vajavad oma ellu kehalist tervist ja Kristuse armastust.

Lühidalt

- ✓ Indoneesia on riik, mille moodustavad tuhanded saared, mis paiknevad kummalgi pool ekvaatorit India ookeanist läänes kuni Vaikse ookeanini idas.
- ✓ Rohkem kui 80 protsenti Indoneesia elanikkonnast on muhameedlased, ja seega on Indoneesia maailma suurim islamiusuline riik.

- ✓ Mõned adventhaiglad teenivad Indoneesia elanikkonda. Lisaks neile tegutsevad inimeste vajaduste rahuldamiseks maapiirkondades sajad lihtsad ravilad.
- ✓ Vaata selle ja käesoleva veerandi kolmeteistkümnenenda hingamispäeva kohta rohkemat Adventist Missioni DVDlt.

Hulk tunnistajaid

Lääne-Indoneesia

Hajil (tegemist on varjunimega; loetakse *hadži*) oli raha. Ta võis minna ravile ükskõik, millisesse haiglasse, kuhu soovis. Ta valis adventhaigla Manados, Indoneesias. Haiglakaplan Ferdy peatus Hadji palatis, et jutelda. Ferdy teadis, et Hadji oli muhameedlane, ning ta küsis luba palvetada Jumala poole tervendamise pärast. Hadji nõustus. Iga päev palvetas kaplan Ferdy koos Hadjiga. Enne, kui Hadji haiglast lahkus, rääkis ta kaplanile: “Mulle avaldasid mitmed asjad siin haiglas muljet. Õed alati naeratasid, kui nad mind ravitsesid, ja nad palvetasid koos minuga siis, kui nad mulle ravikuuri tegid. Ja ma olen nii tänulik, et ei pidanud muretsema roojase liha pärast, sest haigla pakub ainult taimetoitu. Tõepoolest õpin taimetoitu armastama!” Ta peatus hetkeks, ja lisas: “Minu pärast pole varem palvetatud. Ma hindan teie palveid minu pärast. Siis, kui ma koju lähen, räägin inimestele sellest haiglast!” Ja Hadji rääkiski.

Abdul

Mõned kuud hiljem tuli adventhaiglasse Abdul. Ta ütles, et Hadji oli talle adventhaiglast rääkinud. Abdul vajab operatsiooni. Kui kaplan Ferdy ennast Abdulile tutvustas, naeratas mees. “Hadji ütles mulle, et te tulete,” lausus ta. Ferdy palus luba koos Abduliga palvetada, ja mees oli õhinal nõus. Kaks meest rääkisid Isa (Jeesuse kohta muhameedluses kasutatav nimi) tervendava väe üle. Ühel päeval, kui kaplan Ferdy astus Abdul palatisse, leidis ta sealt eest mitmed küllatunud pereliikmed. Abdul tervitas kaplanit ja ütles: “Ära räägi..., lihtsalt palveta. Ma tahan, et mu perekond teaks, et Isal – Jeesusel – on vägi terveks teha.”

Dirk

Dirk kortsutas tigidalt kulmu siis, kui kaplan teda tema haiglapalatis külastas. Kui Ferdy küsis nõusolekut tema eest palvetada, Dirk ei lubanud. “Palveta minu naise eest, aga mitte minu eest.” Siis, kui Ferdy küsis, missugused on Dirki religioossed vaated, vastas mees: “Ma ei tegele religiooniga.” Ferdy külastas Dirki iga päev; ta palvetas Dirki perekonna pärast, kuid Dirk keeldus laskmast palvetada tema pärast. Ferdy vestles Dirki naise Emilyga ja sai teada, et naine oli kristlane, kuid Dirk ateist. Ferdy palvetas, et Jumal puudutaks Dirki südant. Pärast seda, kui Dirk haiglast välja kirjutati, jäi ta lõpliku taastumiseni elama naise pereliikmete juurde. Kuna tal oli nüüd aega, hakkas ta lugema Piiblit. Ühel päeval

rääkis ta naisevennale: "Sa peaksid seda raamatut lugema ja selle järgi tegema!" Emily pereliikmeid üllatas Dirki huvi Jumala vastu.

Kui Dirk oli piisavalt taastunud, lendas ta Emilyga koos oma koju Euroopasse. Ühel päeval mitmed kuud hiljem helistas Dirk naisevennale ja rääkis: "Minust sai adventist! Ma olen Jumala järgija. Nüüd on sinu kord." Jumal oli jõudnud selle puikleva meheni.

Thomas

Siis, kui Thomas haiglaravile tuli, külastas teda kaplan. Ta sai teada, et Thomas oli ühe protestantliku kiriku juht. Thomas tundis heameelt kaplani külastustest, Piibli töotustest ja palvetest. Ühel päeval küsis Thomas Ferdylt hingamispäevast kõnelevate piiblisalmide kohta. Ferdy ei olnud Thomasele hingamispäevast midagi maininud, kuid rõõmuga kirjutas ta välja mõned salmid Piiblist, mis hingamispäevast rääkisid. Thomas nimetas, et tema kodu oli adventkiriku lähedal, nii ta siis teadis, et adventistid olid ausasüdamelised usklikud, kes kummardasid Jumalat laupäeval. Kuid ta polnud kunagi käinud nende jumalateenistusel. Ta lisas, et iga kord, kui adventistid pidasid evangeelseid seeriakoosolekuid, pidas temagi kirik äratuskoosolekuid, nii ei saanud ta minna. "Aga ma tahan hingamispäevast teada nüüd, kui mul on selleks võimalus," ütles Thomas.

Ferdy selgitas, kui ilus on veeta igal nädalal terve päev Jumalaga. "Palveta meie pärast," palus Thomas, kui ta haiglast koju hakkas minema. "Me tahaksime pidada hingamispäeva, aga see ei saa meil kerge olema."

Teisigi näljaseid hingi

Lisaks nende patsientide teenimisele, kes haiglasse tulevad, läheb haiglapersonal ümberkaudsetesse alevitesse ja küladesse tasuta arstiabi pakkuma; selline ettevõtmine on seotud evangeelsete püüdlustega jõuda nonde piirkondade inimesteni.

"Haigla pakub imelisi võimalusi teenida inimesi, kelleni me vastasel juhul ei ulatuks," ütleb kaplan Ferdy. "See on võimas viis, kuidas tutvustada kaasinimestele Jumala lunastusplaani ja seda kaunist sõnumit, mida me armastame."

Käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitavad rahastada misjonikliinikuid, mida sponsoreerib Manado Adventistide Haigla Ida-Indoneesia alevite ja külade jaoks. Teie misjoniannetused ja teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused muudavad tuhandete elu.

Misjoniteated

- ✓ Manado Adventistide Haigla alustas mitu aastat tagasi raviastutusena kodunt käivaile haigeile arstiabi andmiseks, ja kasvas kiiresti. Sellest sai täismahus haigla 2008. Teistest selle piirkonna haiglatest eristab seda tiptasemel varustus ja hooliv, palvemeelne personal.

- ✓ Kuna see haigla pakub ainult taimetoitu, tulevad sellesse haiglasse ravile muhameedlased, kes adventistidele sarnaseid tervisereegleid järgivad, kuna nad teavad, et saavad siit toitu, mis nende toiduvalikule sobib.
- ✓ Vaata, kuidas see haigla jagab Jumala armastust. Vaata käesoleva veerandaasta Adventist Mission DVDd.

28. aprill 2012

Väike kirjandusevangelist

Indoneesia

Cecilia on alles 11aastane, kuid ta on kogenud kirjandusevangelist.

Cecilia elab koos isa ja noorema õega Manados, Indoneesias. Siis, kui ta oli 8aastane, kutsus sõber Christy teda kirjandusevangelistiks hakkama. "Mida tähendab kirjandusevangelist?" küsis Cecilia.

"See on keegi, kes müüb inimestele kristlikke ajakirju ja raamatuid, et nad saaksid tunda õppida Jeesust," rääkis Christy.

Ceciliale meeldis teistele Jumalast rääkida, seepärast sobis talle mõte müüa raamatuid, mille kaudu rääkida Jumalast.

Isa aga muretses, et tütar on liiga noor selliseks avalikuks raamatumüügiks. Cecilia palus Christyl selgitada tema isale, mida ta teeb. Isa nägi Cecilia otsustavust ja nõustus lõpuks, et tütre saab kirjandusevangelist.

Paljutöötav evangelist

Christy viis Cecilia riigiasutuste hoonesse, kus Cecilia jälgis, kuidas Christy inimestega rääkis. "See raamat on Jumalast ja sellest, kuidas Tema inimeste elus tegutseb," rääkis Christy. "Ja see jutustab Jeesuse kuulsast mäejutlusest. Mul on raamatuid ka tervisest, ja muid usuraamatuid." Christy sai mõnele raamatule tellimuse ning lubas need järgmisel nädalal ära tuua.

Edasi oli Cecilia kord inimesi kõnetada. Innukalt jutustas tüdruk ühele ja teisele inimesele imepärasest raamatutest, mida tüdrukud müüsid. Ühel pärastlõunal, kui tüdrukud lugesid raha, mida nad kättetoimetatud raamatute eest olid saanud, tuli Cecilial mõte: *võibolla saan ma müüa niipalju raamatuid, et saan maksta õppemaksu adventistide koolis!* Cecilia isa ei saanud lubada endale seda, et saadaks tütre adventistide kooli. Võibolla saaks Cecilia teenida raha ja käia ikkagi adventistide koolis. Cecilia hakkas koguma järgmise aasta kooliraha.

Eriline klient

Christy vend hakkas töötama koos Ceciliaga. Ühel pealelõunal kohtusid nad pärast kooli ja palvetasid sellepärast, et nad saaksid sel päeval raamatuid müüa. Nad hakkasid minema tänavat pidi edasi ja jõudsid peagi karastusjookide ettevõtteni "Proovime siin äris," ütles Cecilia. Nad astusid sisse ja nägid sissepääsu juures seismas turvameest. Lapsed tervitasid turvameest ning seletasid, kes nad on ja mida nad teha tahavad. "Meil on kool läbi ja me müüme raamatuid, et aidata tasuda oma õppemaksu," ütles

Cecilia. “Kas teil on paar minutit aega, et saaksime teile näidata oma raamatuid?” Lapsed lootsid, et turvamees lubab neil mõne inimesega rääkida enne, kui ta nad minema saadab.

Turvamees ütles lastele: “Ettevõtte juht on kohal. Oodake siin, kuni ma ta kutsun.” Lapsed olid üllatunud ja natuke hirmul, et kohtuvad ettevõtte omaniku endaga, kuid kuna turvamees oli minema rutanud, jäid nad ootama.

Suur üllatus

Mõned minutid hiljem ilmus ettevõtte omanik ja tervitas lapsi. Ta kuulas, kui nad talle rääkisid Jumala armastusest ja raamatutest, mida nad müüsid. Nad selgitasid, et müüsid raamatuid selleks, et teenida raha, millega aidata tasuta õppemaksu.

“Kus te koolis käite?” küsis ettevõtte omanik. Cecilia sõber ütles mehele, et ta käib adventistide koolis, ning Cecilia nimetas kooli, kus tema käis.

“Miks sina ei käi adventistide koolis?” küsis mees Cecilialt.

“Mu isal ei ole võimalik mind sinna saata,” ütles Cecilia lihtsalt. “Aga ma kogun raha ja võibolla on seda järgmiseks kooliaastaks niipalju, et saan adventkooli minna.”

Mees vaatas Ceciliale silma ja nägi tema puhtsüdamlikkust. Siis küsis ta üllatava küsimuse: “Juhul, kui mina maksan sinu kooliraha, kas su isa lubab sul siis adventistide koolis õppida?”

Cecilia silmad läksid suureks. “Oh, jah!” ütles ta.

“Siis ütle oma isale, et ta tuleks sellel reedel minu jutule,” ütles mees naeratades.

Cecilia oli nii erutatud, et ei saanud sõna suust, ja nii kallistas ta meest.

Kahekordne üllatus

Lapsed tänasid meest ja lahkusid hoonest, unustades täielikult müüa ka mõnei raamatu. Sellel õhtul jutustas Cecilia isale head uudist. Reedel läks isa karastusjookide ettevõttesse, et kohtuda mehega, kes oli pakkunud ennast Cecilia õppemaksu maksuma. Kui mees sai teada, et Cecical oli noorem õde, pakkus ta võimalust maksta ka õe õppemaksu.

“Kujutage ette,” ütleb Cecilia. “Mina müüsin raamatuid, et maksta oma kooliraha, ja Jumal saatis kellegi, kes maksab minu ja mu õe kooliraha!”

Cecilia müüb ikka veel raamatuid, kuigi ta ei vaja raha õppemaksu tasumiseks. “Tahan lihtsalt leida veel inimesi, kellel on vaja Jeesusest teada saada,” ütleb ta.

Käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab laiendada Manados, Indoneesias, asuva adventistide haigla misjonitegevust. Mõne lühikese aastaga on sajad inimesed võtnud haigla personali meditsiiniliste jõupingutuste kaudu vastu Jumala sõnumi armastusest ja päästest.

Lühidalt

- ✓ Pool Indoneesia elanikkonnast elab linnades; teine pool elab maal. Kuna Indoneesia on vulkaaniliselt aktiivne piirkond, on pinnas viljakas ja viljad kasvavad hästi.
- ✓ Manados ning mujal Aasia-Vaikse ookeani Lõunadivisjonis toimuva töö kohta lisa vaata käesoleva veerandaasta Adventist Mission DVDlt.

Misjon ületab müürid

Indoneesia

[Palu ühel mehel esitada see minavormis lugu.]

“Kas sa saad mind aidata?” küsis ühel päeval mult üks mu koguduse liige. “Minu naaber tahab teada, kes adventistid on, aga ma ei tea hästi, kuidas talle rääkida. Kas sa saad tulla ja temaga rääkida?”

Andsin naisele nõusoleku, et tulen tema naabriga rääkima. Liikusime selle küla poole. Kuigi küla ei ole Medanist (Lääne-India ühest tähtsamast linnast) kaugel, on suuremjagu inimestest vaesed talupojad. Nende jaoks pole taskukohane ei haridus ega tervishoid. Enamik neist kummardab vaime. Medani adventhaigla töötajana tahtsin ma neile õpetada, kuidas aitavad lihtsad terviseharjumused meil elada paremini. Aga tahtsin veel muud: rääkida neile Jeesusest.

Leidsime Mardani, naise naabri, tema põllult. Mees vaatas meid kahtlustavalt siis, kui liginesime, ja sõrmitses talismani, mida ta kandis selleks, et kaitsta ennast needuste ja kehaliste rünnakute eest. “Inimesed külas vihkavad Mardani sellepärast, et ta ähvardab neid needa, kui nad talle raha ei anna,” sosistas mu sõber. “Ta on ilmselt üllatunud, et meid siin näeb.”

Tutvustasime ennast ja Mardani pinge kadus. Vestlesime mõned minutid ja küsisime, kas võime teda järgmisel nädalal külastada. Mees nõustus. Siis kutsusin teda hingamispäeval kirikusse. Ta kortsutas kulmu. “Mul ei ole korralikke riideid,” ütles ta. “Te lihtsalt tulge,” ütlesin ma. “Olete teretunud.” Ta tuli, ja koguduseliikmed tervitasid teda rõõmuga.

Teisipäeval külastasime Mardanit tema tagasihoidlikus kodus. Perekond elas viletsalt ehitatud majas, millel oli muldpõrand ja puudus elekter. Tema poeg oli murdnud jalaluu, kuid arstiabi saamata polnud see hästi paranenud. Hakkasime õpetama perekonnale lihtsaid tervisejuhtnõore, mis aitavad nende elukvaliteeti tõsta.

Aeg läks, ja me lubasime järgmisel nädalal tagasi tulle, et veel rääkida. “Kas ma võin ka teisi kutsuda?” küsis Mardan. Julgustasime teda kutsuma kõiki soovijaid.

Järgmisel nädalal oli koos palju inimesi, kes kõik olid valmis õppima, kuidas tervemana ja mõttekamalt elada. Levis sõnum, et me õpetame tervisest ja Jumalast, ja veel rohkem rahvast palus luba tulla. Jagasime inimesed kolme väiksemasse gruppi, et kõik saaksid osaleda.

Pärast seda, kui olime mitmeid kordi koos käinud, pidasime külakeskuses kogukonnale mõeldud koosolekuid. Seeriakoosolekute lõpul palus 24 inimest ristimist.

Hirmu käest usule

Naabruses asuva küla elanikud kuulsid väikese grupi kooskäimistest ning palusid meil tulla nendegi külla ja õpetada seal. Nende tungiv palve üllatas meid, kuni saime teada, et inimesi sureb seal kummalistel asjaoludel. Külaelanikud uskusid, et keegi külas sureb järgmisena.

Kui saabusime, et koosolekut pidada, oli võõrustaja-maja tungil täis. Kohtusime inimestega nädala jooksul ja siis moodustus umbes 20liikmeline grupp. Selles külas ei surnud selle nädala jooksul mitte keegi, kuid järgmisel nädalal suri keegi naaberkülas. Kahe naabruses asuva küla elanikud palusid meid väga tulla ja pidada palve- ja Piibli uurimise õhtuid, et vältida nende külas kellegi suremist. Nõustusime ja alustasime kummaski külas iganädalasi koosolekuid. Olime igal õhtul väljas, et inimestega kohtuda!

Kaks kuud hiljem pidasime evangeelseid koosolekuid külade keskuses ja ristisime veel üheksa inimest. Külaelanikud moodustasid mitu väikest gruppi, et tulla kokku ja uurida Piiblit.

Heategevusravilad

Adventhaigla korraldab aastas vähemalt 30 “heategevusravilat”. Sageli peetakse neid seoses evangeelsete koosolekutega. Õpetame lihtsaid tervisejuhtnõore, nagu näiteks õpetame lastele, kuidas hambaid pesta, käsi pesta ja ennast üle kere pesta selleks, et haigusi vältida. Täiskasvanud õpivad, kuidas maja korras hoida ja tervislikult toituda, et pere tervist hoida. Pärast selliseid seminare pakuvad haiglast vabatahtlikena tulnud meedikud arstiabi ja hambaraviteenust ning suunavad edasist arstiabi vajavad inimesed haiglasse.

Meil on ümberkaudsetes külades nüüd 33 liiget. See piirkond on valdavalt mittekristlik, suhtarvuga üks adventist iga 10 000 inimese kohta. Nii oleme tänulikud iga inimese eest, kes annab oma elu Kristusele. Ehitame külade keskusesse lihtsat kirikut, mis teenindab kõiki naabruskonna külasid.

Kohalikud adventistid õpivad, kui mõjus on terviseevangelism, nad on põnevusega oma tegevuse juures; nad on Jumala kätteks inimestele, kes ei ole Teda kunagi varem kohanud.

Käesoleval veerandaastal aitab kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus muretseda hädavajalikku meditsiinivarustust, et tagada kõrgetasemeline abi adventhaiglas Medanis ning laiendada tegevust lähikonna külades.

Rudy Sitepu on Medani Adventistide Haigla juhi abi ravi alal.

Lühidalt

- ✓ Medan on suur linna Põhja-Sumatral, Indoneesia ühel lääneosa saarel. Rohkem kui 90 protsenti selles piirkonnas elavatest inimestest tunnistavad

ennast islamiusuliseks. Neile inimestele on raske rääkida Jeesusest, kuid nad hindavad tervisesõnumit, mida adventistid õpetavad, ning see avab nendeni ukse Jumala armastuse jagamiseks.

- ✓ Haigla vajab kaasaegset meditsiinitehnikat, et teenindada Medani ja ümbruskonna inimesi. Osa käesoleva veerandaasta kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetusest võimaldab muretseda meditsiinitehnikat nii, et see misjonihaiгла saab teenida Medani inimesi.

Kolbakütid

[See lugu ilmus algselt 2002. aastal.]

Kannibalism ei ole kadunud. Tava vaenlasi tappa – ja nahka panna – tõstab mõnikord oma näotut pead tänapäevalgi, ka nende hulgas, kes näivad olevat rahumeelsed inimesed.

Daniel on dajak, Indoneesias asuva Borneo saare suurima hõimu liige. Daniel ristiti väikelapsena, kuid kristlus ei olnud teda muutnud. Sageli kulutas ta hangitud elatise alkoholile. Ühel päeval pärast joomingut hakkas Daniel oma naisega tülitsema. Ta võttis Piibli ning esitas väljakutse Jumalale ja naisele, öeldes: “Juhul, kui see Piibel on tõesti Jumala Sõna, siis näidaku Jumal mulle õiget teed, ja ma käin sellel.”

Vana sõber

Mõned päevad hiljem kohtas Daniel oma vana sõpra Jakit. Kaks meest olid kuulunud kord ühte jõuku, aga Jaki oli muutunud. Kui Daniel talle viina pakkus, palus Jaki hoopis vett. “Mis su’ga lahti on?” küsis Daniel.

Jaki seletas, et ta oli Jeesuse oma isiklikuks Päästjaks vastu võtnud. Jaki õhutas Danieli sama tegema. “Juhul, kui sa päriselt tahad Jumala järel käia, siis tule minuga adventistide kirikusse.” Daniel ehmus, sest Jaki sõnadest kajas vastu vaid mõni päev tagasi Danieli poolt Jumalale esitatud väljakutse.

Daniel hakkas koos Jakiga kirikus käima. Ta kutsus oma naistki kaasa, kuid naine keeldus. “Ma tahan jääda oma kogudusse,” ütles naine. Lõpuks nõustus Danieli naine siiski koos temaga kirikusse tulema.

Sõda

Mõned kuud hiljem puhkes sõda dajakide ja tolles piirkonnas elava ühe teise hõimu, madurede, vahel. Rohkem kui aasta olid need hõimud ühel või teisel hetkel lahingut löönud ja mitmeid lepinguid teinud, kuid võitlus puhkes jälle.

Alguses võttis Daniel mõned madured varjule oma koju, et neid ei tapetaks. Aga siis, kui tema onu tapeti, hullus Daniel vihast. Ta saatis inimesed, keda ta oma kodus oli varjanud, minema, ning läks ja ühines dajaki meestega, kes valmistusid võitluseks madurede vastu.

Enne aga, kui dajaki sõdalased võitlusse asusid, külastasid nad esivanemate vaimude maja, et nõu küsida. Kas neil tuleb sõtta minna? Vaimudelt tuli vastus: “Minge sõtta.” Kindlust saanuina võtsid Daniel ja tema kaassõdurid kaasa omatehtud noad ja puust kilbid ning läksid vaenlasega võitlema.

Kolm nädalat võitlesid dajaki sõdalased vaimude mõjutusel. Nad toitustid ainult oma vaenlaste lihast.

Teistsugune mees

Siis, kui võitlus lõppes, naases Daniel koju. Ta ei olnud enam see armastav mees, keda pere oli tundnud. Ta oli rahutu ja sageli tema silmad klaasistustid. Naine mõistis, et deemonil oli mõju mehe üle ning kartis, et vaimud, kes panid teda tapma võõraid inimesi, võivad pöörata mehe ka naise ja laste vastu. Naine palvetas, et Jumal vabastaks abikaasa kurjade vaimude küüsisist ja tooks nende koju rahu.

Daniel mõistis, et midagi oli valesti. Tema tegude koorem surus ta maadligi. Ta tundis ennast Jumalast neetuna. Danieli naine õhutas teda kirikusse minema, ja mees püüdis seda teha, kuid tema südames ei olnud rahu. Ööd ja päevad võitles ta süütundega. Ta mõtles, kuidas saab Jumal talle üldse andestada selle, mida ta teinud on. "Taevas ei ole enam minu jaoks," ägas ta.

Pastor külastas Danieli ja kuulis tema ülestunnistust. "Sul tuleb tunnistada sellest koguduses ja Jumalale," ütles ta.

"Pastor," vastas Daniel, "olen mitu korda palunud Jumalat mulle andeks anda. Aga koorem mu südamel läheb raskemaks. Ma tahan teada, et olen andeks saanud." Daniel tegi pastori nõuande järgi ning tunnistas oma pattu koguduses ja üksikisikuile, kelle vastu ta oli eksinud. Ta palus neil, keda ta oli vigastanud, talle andestada. Siis palus ta pastoril teda ristida.

Aja lunastamine

Daniel pühendas oma elu Jumalale, et tuua lootust sinna, kuhu ta oli kord toonud surma. "Juhul, kui see on sinu tahtmine, Jumal, olen ma valmis töötama nende inimeste hulgas, keda ma taga kiusasin," palvetas ta. Täna sel päeval on tema mõõgaks Piibel ja kilbiks usk Jumalasse. Ta töötab globaalmisjoni teerajajana, rajades kogudust oma rahva hulka mitte kaugel paigast, kus ta kord elas. Esimese kuue tema töökuu jooksul ristiti seitse inimest ja veel 20 valmistuvad ristimiseks.

Teie misjoniannetused rändavad ürgmetsa sügavustesse ja suurimatesse linnadesse, et juhtida inimesi Jeesuse juurde. Täname, et osalete oma annetuste kaudu miljonite inimeste elu muutmisel maailma eri paigus.

Daniel Batuah elab ja töötab Jumalale Pontianaki lähedal asuvas külas, Borneo läänerannikul, Kalimantanis.

Misjoniteated

- ✓ Dajaki rahvast leidub Borneo saarel kõikjal. Enne, kui nad kristlusesse või isalmisse pöördusid, tunti dajake kolpade küttemise tava poolest ja animismi järgi, mis sisaldas esivanemate ja vaimude teenimist.
- ✓ Kalimantanis, Borneo saare selles osas, mis kuulub Indoneesiale, on adventkogudusel umbes 8000 liiget, ehk siis üks adventist iga 1600 inimese kohta. Selles piirkonnas suureks misjonijõuks on globaalmisjoni teerajajad.

Armastava Jumalaga kohtumine

Myanmar

[Palu teismelisel neiu see mina-vormis lugu ette kanda.]

Istusin ristsijalu oma voodil. Mu kõht valutab hirmust. Kuidas suutis mu isa jätta maha minu ema, mu väikese õe ja minu? Kuidas me toime tuleme? Mu ema kurb nägu rääkis mulle, et temagi ei teadnud vastuseid mu küsimustele.

“Kay Kay, ma tahan sinuga rääkida,” ütles ema. Sõnakuulelikult läksin tema juurde.

“Kay Kay, kuna isa on läinud, tuleb mul teenida raha sinu ja su õe ülalpidamiseks. Kuid siinkandis ei ole tööd. Mul tuleb kodunt ära minna, et tööd leida.” Ema silmades sädelesid pühkimata pisarad, kuid ta nägu jäi otsustavaks.

“Ei, ema,” palusin ma. “Palu, ära mine!” Nuuksumine ähvardas mind lämmatada.

Ema jätkas juttu nii nagu ma poleks midagi öelnud. “Väike Ee läheb elama sinu tädi juurde, ja sina saad jääda adventistist pastori ja tema perekonna juurde. Nad avavad sulle oma kodu ja aitavad sul käia adventistide koolis.”

Ma püüdsin rääkida, aga hääl ei tulnud välja.

“Sulle hakkab meeldima elu pastori ja tema pere juures,” jätkas ema. Ma tundsin nii pastorit kui ka tema perekonda. Kuid ma ei suutnud taluda mõtet, et kaotan oma ema ja väikese õe Ee. Pisarad voolasid mööda mu põski.

Õnnelikumad ajad

Istusin oma voodil ja mõtlesin õnnelikematest aegadest. Mu meelde tulvasid mälestused lastest, kes laulsid armsaid laule Jeesusest. Mõned kuud varem olin kuulnud neid hääli kõlamas lähedalasuvast kirikust, ja muusika tõmbas mind ligi. Kui mõned sõbrad olid kutsunud mind väikeses kirikus peetavast jumalateenistusest osa võtma, olin ma nõus.

Mulle meeldis elus esimest korda õppida laule ja kuulata lugusid Piiblist. Ma õppisin, et Jeesus on elav ja armastav Jumal. Ma kutsusin Ta oma ellu. Nüüd lootsin ma, et Tema armastus jääb minu pereliikmetega siis, kui oleme üksteisest lahus.

Uus kodu, uus tulevik

Asusin elama oma uude koju ja hakkasin käima Yangoni Adventistide Seminaris, 12klassilises koolis. Mulle meeldis kool ja sealne südamlük õhustik. Õpetajad olid meie vastu nii sõbralikud! Ma tundisin puudust emast ja väikesest õest, aga ma nautisin elamist pastori suures ja sumisevas perekonnas.

Siis, kui mu õde sai nii vanaks, et aeg oli koolis käima hakata, palus pastor mu tädilt luba lasta ka õel elada nende peres, et õde saaks koos minuga adventkoolis käia. Mu tädi nõustus, ja ma olin üli rõõmus! Lõpuks saime jälle õdedena koos elada!

Mida rohkem ma Jumalat tundma õppisin, seda kindlamaks muutus mu soov kogu elu Jeesust järgida. Ühel päeval palusin, et pastor mind ristiks. Tema nägu säras õnnest! Tundsin ennast väga armastatuna. Kui ma oma emale otsusest rääkisin, ütles ta, et oli rõõmus, kuigi ta ei saanud minu ristimise ajaks Birmasse tulla.

Armastan koolis ja kirikus laulmist ja jumalateenistusi. Tunnen ennast Jumala rahva hulgas koduselt. Jumala armastus soojendab mu südant.

Lootus keset ebakindlust

Möödunud aastal tuli mu tädi külla pastorile, kelle juures Ee ja mina elasime. Mu tädi palus meil tulla tema koju ja hakata temaga koos elama. Vastumeelselt me nõustusime. Tädi ei ole adventist, ja talle ei meeldi see, et ma tahan kirikus käia.

Mõnikord lubab ta mul minna ainult hingamispäevakooli, siis pean aga koju ruttama. Kuid ma olen rõõmus, et Ee ja mina oleme koos ja et ma saan aidata oma nooremal õel õppida Jumalat tundma.

Minu tädil ja onul ei ole palju raha, ja nii on neil keeruline mind ja mu õde elatada. Mu ema saadab raha siis, kui ta saab, kuid ta tervis ei ole hea ja võibolla ei suuda ta varsti enam ülemere riigis töötada.

Tragöödia, mis rebis mu perekonna lahku siis, kui ma olin 10aastane, on toonud mulle palju õnnistusi. Kuna adventistist pastor ja tema perekond mind enda juurde võttis, olen saanud kristliku kasvatusena. Ja nüüd õpib mu noorem õde Jumalat tundma, kuna temagi õpib selles adventkoolis.

Minu unistus lükkub edasi

Minu unistuseks on saada õpetajaks nagu olid mu imearmsad õpetajad Yangoni Adventistide Seminaris. Mulle meeldib töötada lastega, ja ma tahan tuua nende ellu muutust. Tahan aidata õppida neil tundma Jeesust, nagu õppisin mina.

Meie kool on väga ülerahvastatud, ja sajad lapsed sooviksid veel siin õppida. Osa käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab laiendada Yangoni Adventistide Seminari nii, et veel paljud lapsed saavad õppida armastama ja teenima Jumalat ning saavad oma riigi headeks kodanikeks. Täname, et aitate meie koolil kasvada ja kaasinimesi teenida.

Lühidalt

- ✓ Yangon on Myanmari (Birma) suurim linn, kus on rohkem kui 4 miljonit elanikku.
- ✓ Ametlikuks keeleks on birma keel, kuid elanikkonna suured grupid räägivad teisi keeli, näiteks karenid rahvas, kes räägib karenid keelt.

- ✓ Valdav osa Myanmaris elavatest inimestest juhindub budismist (rohkem kui 80%); umbes 12 % tunnistab traditsioonilisi uskumusi nagu esivanemate või ebajumalate teenimist, ja umbes 6 % on kristlased, enamikus protestandid. Myanmaris elab pisut vähem kui 30 000 adventisti, see teeb ühe adventisti umbes iga 1800 elaniku kohta.
- ✓ Vaata käesoleva veerandaasta Adventist Mission DVDst Myanmaris elavate kohta rohkem.

Kool Edeli jaoks

Myanmar

Edel astus koolist kodu poole sellise näoga nagu oleks ta kaotanud sõbra. “Mis lahti?” küsis ema.

“Õpetaja pani mulle täna kahe,” ütles poiss ja ta hää l värises. “Õpetaja nägi, et ma ei kummardanud ebajumala ette siis, kui teised lapsed seda tegid. Ja ta ütles mulle, et ma pean kooli tooma ebajumala jaoks ohvri.” Pisarad veeresid poisi põski mööda alla.

“Poeg, ma olen sulle selgitanud, et meie anname oma annetused Jeesusele. See raha, mida õpetaja nõuab, et sa tooksid, läheb ebajumalatele lillede ostmiseks ja poistele, kes tahavad munkadeks saada, rüüde ostmiseks.”

Edel noogutas. Ta sai aru. Aga talle oli vastumeelt, kui õpetaja tuletas talle meelde, et tema ei ole veel annetust toonud.

Ema palved

Jumal, mida ma saan teha? palvetas ema. Edeli perekond oli kristlik, ning kristlasi on Birma elanikkonnast väga väike osa. Kaua aega tagasi oli valitsus sulgenud kõik kristlikud koolid. Riigikoolides aga võimutses mittekristlik religioon.

Ema teadis, et linnas olid mõned erakoolid, aga need ei olnud usulise kallakuga. Ema soovis, et Edel ja temast nooremad vend ja õde saaksid kristliku hariduse ja õpiks hindama Piiblis õpetatavaid väärtusi. *Palun, Jumal, ütle mulle, kuhu ma saan oma lapsed kooli saata.*

Õpilased

Mõned päevad hiljem oli ema teel turule, kui ta nägi mõningaid õpilasi bussi ootamas. Nad ei kandnud riigikooli vormirõivastust. Ema peatus, et lastega rääkida. “Kus te koolis käite?” küsis ema lastelt.

“Me käime Yangoni Adventistide Seminaris,” vastas üks vanem tüdruk. Ema ei olnud eales kuulnud Yangoni Adventistide Seminarist ja küsis, et missugune kool see oli.

“See on kristlik kool,” vastas tüdruk viisakalt.

“Kristlik kool – siin linnas?” Ema hääles oli erutus. “Kas võiksin näha teie õpikuid?” Tüdruk tegi oma seljakoti lahti ja võttis emale näitamiseks välja ühe õpiku. Õpik paelus ema tähelepanu. See oli õpik Piiblist. Ema lehitses seda ja naeratas. “Kas teil on kooli telefoninumber?” küsis ta tüdrukult. Tüdruk ütles peast kooli telefoninumbri ja Edeli ema pani selle kirja. Ema tänas lapsi ja kiirustas turule. *Kristlik kool!* mõtles ta, suutes vaevu erutust vaos hoida.

Kui ema turult koju jõudis, helistas ta tüdruku antud numbril ja rääkis direktoriga, kes vastas tema küsimustele kooli kohta. Ema leppis kokku, et külastab samal nädalal kooli. Kui ema kooli jõudis, mõistis ta, et see asub nende kodust kaugel. Kuid siis tuli talle meelde, et lapsed, keda ta oli kohanud, olid oodanud koolibussi. *Võibolla me saame Edeli sama bussi peale saata*, mõtles ema.

Ema kohtus kooli direktoriga ja käis koos direktoriga kooli läbi. Kool oli väiksem, kui ema ette oli kujutanud, ning klassitoad näisid olevat lapsi tuubil täis. Kuid ta märkas, kui tähelepanelikud olid õpetajad ja kui distsiplineeritud näisid olevat lapsed. *See kool on minu laste jaoks!* mõtles ema. Ja siis meenus talle, kui kallid olid linnas olevad teised erakoolid. Ta küsis õppemaksu kohta ja üllatus, et see oli küllaltki taskukohane. Samal õhtul jutustas ema isale oma leiust. Isa andis nõusoleku saata Edel järgmisel kooliaastal adventistide kooli.

Edeli uus kool

Uue kooliaasta esimesel päeval olid Edel ja tema noorem õde Blessing valmis. Ema sõitis koos nendega bussiga kooli, et nad kindlasti õige tee leiaksid. Sel pärastlõunal ootas ema bussipeatuses laste saabumist. Kui buss ümber nurga keeras ja peatus, hüppas Edel välja ja jooksis ema juurde. “Kuidas koolis oli?” küsis ema. “Täiega hea!” ütles poiss naerukil. “Mulle meeldib mu õpetaja!” Me palusime Jeesust selle asemel, et palvetada ebajumalate poole, ja meil oli Piibli tund, ja me õppisime mõned uued laulud Jeesusest!”

Edel ja ta õde on lõõnud Yangoni Adventistide Seminaris õitsele; koolis õpivad nad juhtimisoskust ja kristlikke põhimõtteid, mis sobivad sellega, mida nende vanemad kodus õpetavad.

Ema on rääkinud paljudele oma naabritele Yangoni Adventistide Seminarist, ja mitmed on nüüdseks saatnud om lapsed sinna kooli. Kool on kasvanud rohkem kui 450õpilasega kooliks ja on päris ülerahvastatud. Kuid perekondi, kes tahaksid oma lapsed sellesse kooli õppima panna, kus kõige keskmes on Jeesus, on veelgi.

Käesoleval veerandaastal aitab kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus laiendada Yangoni Adventistide Seminari nii, et rohkem lapsi saaks kristliku hariduse baasil hea ettevalmistuse helgeks tulevikuks.

Misjoniteated

- ✓ Yangoni Adventistide Seminar on ainus adventkogudusele kuuluv lasteaed-keskkool (12 klassi) Myanmaris. See ehitati umbes 100 õpilase jaoks, kuid praegusel hetkel on koolis 450 õpilast. Klassid on lapsi täis ning õpetajad töötavad kõvasti selle nimel, et säilitada kooli kõrge õppetase.
- ✓ Hoolimata kooli ees seisvatest väljakutsetest ootavad paljud lapsevanemad võimalust oma lapsed sellesse kooli panna. Isegi paljud budistidest lapsevanemad tahavad oma lapsi panna õppima adventistide kooli.

- ✓ Osa käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusest aitab ehitada koolile suure kõrvaltiiva, et mahutada kooli soovijate kasvavat hulka.

Keegi, kes mind armastab

Myanmar

Naw Zar Mon koputas pisikese maja uksele ja ootas, kuni vana mees kääksuva ukse seespoolt avas. Peanoogutusega andis mees märku Naw Zar Monil sisse astuda, ning naine istus laua äärde ja ootas, et vana mees vaataks tema tulevikku ja kinnitaks, et üksildus, mis oli ajendanud teda siia tulema, lõpeb peagi.

Mees pilgutas silmi ja rääkis naisele: “Keegi hoolib sinust.”

“Kes?” küsis Naw Zar Mon tungivalt, kallutades end mehe poole.

“Ma ei tea seda isikut,” ütles mees mõtlikult, “aga ma näen armastust.”

Siis, kui Naw Zar Mon koju tagasi jõudis, näis tema hirm ja üksildus olevat väiksem.

“Ükskõik, kes sa ka oled,” sosistas ta tundmatu poole, kes teda armastas, “palun hoolitse minu eest.”

Pilt seinal

Naw Zar Moni abikaasa teenis sõjaväes, ja nad kolisid sageli. Naw Zar Mon vihkas kolimist. Talle olid vastumeelsed hüvastijätmised ja uues paigas uute sõprussuhete loomised.

Naine peatus seljasirutamiseks, kui ta võttis nende uues kodus kastidest asju välja. Tema silmad peatusid pildil, mille eelmised asukad olid seinale rippuma jätnud. Talle oli öeldud, et see oli kristlaste Jumala Jeesuse pilt. Kuigi Naw Zar Mon ei olnud kristlane, tundis ta, et pilt köitis teda. Ta astus lähemale ja uuris mehe nägu. Oli see armastus, mida ta Tema silmades nägi? imestas naine. Igal päeval vaatas ta pilti.

Kindlasti on kristlaste Jumal armastav, mõtles naine.

Kui ta sai teada, et tema naaber U Chin oli kristlane, küsis Naw Zar Mon naabrilt:

“Kas kristlaste Jumal on armastav?”

“Oo jaa!” vastas U Chin. “Tema *on* armastav Jumal!” U Chin avas Piiblis 23. psalmi.

“Lugege seda,” ütles ta. “Selline näeb Jumal välja.”

Naw Zar Moni silmad liikusid üle lohutavate sõnade: “Issand on mu karjane: mul pole millestki puudust. Haljale aasale paneb ta mind; tema kosutab mu hinge... Ainult headus ja heldus järgivad mind.”

“Palun võtke see Piibel,” ütles U Chin. “Lugege seda ise.” Kui Naw Zar Mon luges ikka ja jälle 23. psalmi, tundis ta, et hea karjane Jeesus köidab teda. *Jeesus on Keegi, kes mind armastab*, mõtles naine. Naw Zar Mon lõpetas kodus olevate kujude ette kummardamise. Siis, kui tema abikaasa sai aru naise soovist kummardada ainult Jeesust, kõrvaldas mees nende kodust kujud.

Vastuseis ja vastuvõtmine

Kuid mitte kõik ei jaganud Naw Zar Moni soovi järgida Jeesust. Siis, kui tema mees määrati ohtlikku ametisse, palus mees tungivalts naisel võtta nende lapsed ja minna elama oma vanemate juurde pealinna. Naise vanemad võtsid ta soojalt vastu, aga ainult niikauaks, kui nad said teada, et ta kummardas Jumalat, mitte aga nende jumalaid. Nad saatsid ta minema.

Naine läks elama mehe vanemate juurde, kuid äi ei lubanud oma kodus hoida Piiblit. Naw Zar Mon leidis ühe tühjaltseisva maja ja küsis omanike kohta. “Nad käivad tolles majas koos jumalateenistustel nagu kirikus,” ütles üks naaber teisele majale osutades. Naw Zar Mon oli hämmastunud, sest tegemist oli laupäevaga. *Kristlased teenivad ju oma Jumalat pühapäeval?* mõtiskles ta. Kuid hiljem tuli ta tagasi ja üüris selle maja. Ta hakkas käima oma uue kodu lähedases kodukirikus. Seal sai Jeesus Naw Zar Moni jaoks väga eriliseks. Mida rohkem ta Piiblit uuris, seda armsamaks muutus Jumala armastus.

Siis, kui Naw Zar Moni abikaasa määrati jälle uude sõjaväebaasi, läksid naine ja lapsed tema juurde. Mees soovis neile soojalt tere tulemast ja toetas Naw Zar Moni usku. Kuid elu sõjaväebaasis oli keeruline. Kui Naw Zar Monile öeldi, et tal tuleb ka laupäeval tööl olla, keeldus ta oma usku jätmast. “Mul tuleb jälle ära minna,” rääkis Naw Zar Mon oma abikaasale, pisarad silmis pärlendamas.

Naw Zar Moni abikaasa viis oma perekonna naise vanemate juurde, kuid kui nood said aru, et ta on endiselt Kristuse järelkäija, käskisid nad tal lahkuda. Abikaasa perekond oli nõus võtma enda juurde nende kaks poega, kuid mitte naist ja tütart.

Kodutu, kuid mitte lootusetu

Mitmeid kuid oli Naw Zar Mon selles linnas sisuliselt kodutu. Ta võis magada oma mehe vanemate kodus ainult siis, kui mees oli kohal. Kuid tema usk kasvas pidevalt. Praegu viibivad Naw Zar Mon ja ta lapsed adventistide kooli ühes toas. Naw Zar Mon loodab lõpetada poolelijäänud kõrgkooli ja pakkuda ka oma lastele kristlikku kasvatust.

“Olen leidnud kellegi, kes mind armastab, ja ma ei ole valmis Tema lahkuma,” ütleb Naw Zar Mon. “Praegu on keeruline, kuid ma tahan, et mu lapsed teaksid, et nad võivad usaldada Jumala armastust, Tema kannab nende eest hoolt nagu Ta kannab minu eest.”

Osa käesoleva veerandaasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab laiendada Yangoni Adventistide Seminari, koguduse põhi- ja keskkooli Yangonis, Myanmaris. Siis saab veel rohkem õpilasi kogeda Jumala imepärasest armastust.

Misjoniteated

- ✓ Myanmar ehk Birma on Kagu-Aasia riik. Sel on piir Indiaga, Bangladeshiga, Hiinaga, Laosega, Taiga ning Andamani mere ja Bengali lahega. Selle äripealinn ja suurim linn on Yangon, mis paikneb riigi lõunaosas.
- ✓ Myanmaris on rikkalikult puutumatut loodust. Ürgmetsaloomad nagu tiigrid, leopardid, elevandid, vesipühvlid, ninasarvikud, gibonid ning mitmed hirve ja antiloobi liigid liiguvad endiselt platoodel. Elevante taltsutatakse endiselt ja kasutatakse raskete tööde tegemiseks.

Birma puhas kuld

Birma

[See lugu ilmus algselt 1933. aasta aprillikuu Mission' i numbris.]

Aye May elas Birma (mida nüüd nimetatakse Myanmariks) ühes külas. Siis, kui adventmisjonärid pidasid selles külas koosolekuid, käis koosolekutel ka Aye May. Üks asi, millest misjonärid rääkisid, oli tubaka, beetelpähkli [narkootilised pählituumad, mida leebe ergutina näritakse] ja alkoholi pahelisuus. Misjonärid julgustasid inimesi, kes soovisid sellistest pahedest loobuda – või mitte kunagi neid tarbida – märkima paberile oma karskusetootuse.

Aye May täitis samuti karskusetootuse. Üks selles külas olev koguduseliige märkas tüdruku huvi vaimulike teemade vastu ja julgustas teda osalema adventistide misjonikoolis. Mees pakkus abi tüdruku kooliraha maksmisel. Aye May isa oli surnud ja ema ei suutnud võimaldada lastel käia heas koolis. Niisiis Aye May ema nõusoleku Aye Mayl käia adventistide koolis.

Ootamatu vastuseis

Koolis õppis Aye May Jumalat rohkem tundma ja andis oma südame Jeesusele. Siis, kui ta koju tagasi tuli, jutustas ta õhinal oma perekonnale seda, mida oli koolis õppinud. Kuid tema sugulased polnud sugugi õnnelikud, kui mõistsid, et Aye May on kristlaste Jumala järgija. Nad püüdsid teda veenda uutest uskumustest loobuma, kuid Aye May keedus. Isegi mõned külaelanikud seisis tema uutele uskumustele vastu. Kui saabus aeg kooli tagasi minna, ähvardas teda onu: “Kui sa sellesse misjonikooli tagasi lähed, siis ma tapan su!”

Valgus särab

Aye May pöördus abi saamiseks ema poole, kuid ema kartis oma sugulasi ega söandanud neile vastu hakata. Niisiis keeldus ema Aye Mayd misjonikooli lubamast. Ema kahtles, kas misjonikooli õpetused avaldavad Aye Mayle head mõju. Niisiis oli Aye May sunnitud jääma koolist koju.

Kogu aasta püüdis Aye May jääda ustavaks sellele, mida ta oli misjonikoolis õppinud. Ta palvetas ja lootis, et sugulased lubavad tal järgmisel aastal minna misjonikooli tagasi.

Kuud möödusid, ja varsti oli algamas järgmine kooliaasta. Aye May küsis emalt luba minna tagasi misjonikooli. Siis lisas tüdruk: “Ma võtaksin heameelega Cho Cho endaga kaasa.” Cho Cho oli tema noorem õde.

Ema vastas: “Ühest seitsmenda päeva adventistist perekonnas on juba küllalt.” Kuid lõpuks lubas ema Aye Mayl ja Cho Chol minna misjonikooli. Ikka veel onu ees hirmu tundes lahkusid kaks tüdrukut kooli poole salaja.

Tüdrukutel ei olnud kedagi, kes aidanuks neil maksta õppemaksu, seepärast töötas Aye May kõvasti, et maksta mõlema õppemaksu ja ülalpidamiskulude eest. Jumal õnnistas tema tööd ja õpinguid. Ning mõlemal tüdrukul läks koolis hästi. Nad õppisid koos Piiblit, ja enne veel, kui kooliaasta lõppes, mõlemad ristiti.

Ema halb harjumus

Aye May ja Cho Cho kutsusid ema kooli vaatama, ja ema tuli. Talle tegi heameelt tüdrukute edasijõudlikkus ja huvi usu vastu, mis nende elu nii palju muutis. Ema osales jumalateenistustel ja võttis osa mõnestki piibliuurimisest. Üsna varsti oli ta veendunud, et tema tütreid olid leidnud õige tõetee. Kuid ema armastas tubakat ja keeldus sellest loobumast.

Aye May ja Cho Cho palvetasid ema pärast, kuid sedamööda, kuidas Püha Vaim ema südames töötas, näis ema suitsetavat veel rohkem.

Ühel päeval läks Aye May oma ema tuppa ja leidis selle suitsu täis olevat. Tema ema pahkvis hiiglaslikku sigarit! Aye May hakkas nutma ja pani käed ema ümber: “Oh ema, ema, kas sa ei saa suitsetamist lõpetada?”

Pisarad voolasid ema põski mööda alla, kui ta tütre anumisega heitles. Mõne minuti pärast hüüatas ema: “Olen lõpetanud! Olen teinud tubakaga lõpparve!” Ema võttis sigari suust ja hakkis selle suure noaga tükkideks. Siis viskas ta suitsupuru minema. Jumal andis emale võidu. Sellest hetkest peale ei suitsetanud ema enam kunagi.

Heade sõnumite levitamine

Järgmisel kooliaastal tulid veel kaks Aye May õde Aye May ja Cho Cho juurde kooli. Mõne kuu jooksul sai Aye May näha, kuidas tema ema ja õed ristiti.

Aye May mõju oli kandunud perekonnaringist ka küla teiste inimesteni, kellest mõnigi sai adventistiks. Ja vana onu, kes oli ähvardanud Aye Mayd tappa, saatis ise ka oma tütre adventistide kooli.

Meie misjoniannetused jätkavad Jeesuse evangeeliumi viimist inimesteni Myanmaris (Birmas) ja mujal maailmas. Sinu maailmamisjoni annetus võimaldab tuhandetel kogeda elupäästvat muutust.

J-F. Ashlock oli selle loo kirjutamise ajal Aasia Lõunaosa Divisjoni (kuhu kuulus Myanmar, tollase nimega Birma) hingamispäevakooli sekretär.

Misjoniteated

- ✓ Rohkem kui 80 % Myanmaris elanikkonnast on budistid. Ainult väike osa Myanmaris rahvast on kristlased, muhameedlased või pärimususkude esindajad.
- ✓ Enne 1966. aastat tegutsesid adventistide koolid Birma mitmetes osades, kuid pärast seda kõik kristlikud koolid ja erakoolid suleti ning anti valitsuse käsutusse. Paljud, kes langetasid otsuse järgida Kristust, sunniti maalt lahkuma kodusõja vältel, mis on kestnud aastakümneid.
- ✓ Palveta, et Myanmaris jäänud kristlased jätkaksid oma usust teistele tunnistamist.

Valgus pimeduses

Singapur

Paulraj astus võõrtöölise hulka Singapuri linna ühe tänavalaterna all. Ta tegi koti laht, ja ulatas igale inimesele mahlapudeli. Siis istus ta nende keskele maha, avas oma pudeli ja jõi sõõmu. Oli aeg Jumalat kummardada. Mehed olid väsinud ja üksildased. Suuremjagu neist olid rännanud Singapuri oma kodudest Indias, et teenida raha perekondade ülalpidamiseks. Nad ei olnud tulnud tänavalaterna alla lihtsalt tasuta mahlapudeli pärast. Nad janunesid Jumala järele.

Tuleposti misjon

2007. aastast alates on globaalmisjoni teerajaja Paulraj töötanud tuhandete võõrtöölistega Singapuris. Suurem osa neist elab ühiselamutes, mis pakuvad peavarju 10 000 töölisel. Paulraj otsib teid, kuidas nende inimestega sõbruneda. Ta teeb nendega juttu nende elust, perekonnast, nende ees seisvatest väljakutsetest. Ühel õhtul sammus Paulraj videvikus piki tänavat. Tänavavalgus lülitus sisse, sest troopilise õhtu pimedus süvenes. Ta märkas üht meest, kes kükitas tuleposti all ja luges raamatut. Paulraj aeglustas sammu ja peatus mehe juures. Ta kükitas mehe kõrvale ja nägi, et mees luges Piiblit. “Kas ma võiksin teiega koos mõned salmid Piiblist lugeda?” küsis Paulraj kiiresti. Mehe silmad läksid suureks. Ta kõhkles viivu, enne kui andis Raamatu Paulraj kätte. Paulraj avas leheküljed Js 48:17 ja 18 kohalt ning luges: “Nõnda ütleb Issand, su lunastaja, Iisraeli Püha: Mina olen Issand, su Jumal, kes sulle õpetab, mis on kasulik, kes sind juhatab teele, mida sa pead käima. Kui sa ometi oleksid tähele pannud mu käske! Siis oleks su rahu olnud kui jõgi ja su õigus oleks olnud otsekui mere lained.” Mees nimega Martin kükitas lambivalgel ja silmitses Paulrajd. “Ma ei ole kunagi varem Jumala käskudest kuulnud,” ütles ta. Kaks meest vestlesid põgusalt Jumala käskudest. Siis küsis Paulraj Martini perekonna kohta ja muude isiklike asjade kohta. Kui näis, et vestlus lõpeb, seisis Paulraj püsti, et hüvasti jätta, ja asus minekule. *Pööra ümber*, ütles üks hääl. *Tee mehele ettepanek koos palvetada*. Paulraj tundis ära Jumala hääle. Ta astus mõned sammud tagasi ja kutsus Martini oma koju. Martin võttis ettepaneku vastu, ning mehed sammusid koos Paulraj kodu poole, et karastavat jooki juua ja veel vestelda. Enne, kui õhtu otsa sai, palvetasid kaks meest koos. Pärast seda külastas Paulraj Martinit sageli, ja lõpuks palus Martin ennast ristida adventistide perre. Temast sai esimene Paulraj vahendusel usku tulnu.

Rahuldades inimeste vajadusi

Singapuri valitsus ei luba avalikku evangeeliumitööd võõrtöölise hulgas. Nii leiab Paulraj sõpru Kristusele inglise keele ja arvuti tundidest, terviseteenistusest ja perenõustamisest. Ta tähistab töölistega koos ka nende rahvuspühi.

“Miks sa seda teed?” küsivad mõned töölised.

“Sellepärast, et Jumal armastab teid, ja mina ka,” vastab Paulraj lihtsalt.

Nüüd peab ta laupäeva õhtuti üritusi suurte ühiselamute õuel. Ta lülitab oma programmi lühikesed kõlblust rõhutavad videod, laulud ja palve. Töölised peatuvad sageli ja kuulavad või osalevad.

“Ma pean tagasi minema”

Üks mees, Sankar nimi, märkas üht inimeste salka palvetamas, kui ta ühel päeval sealt mööda läks. Ta peatus ja vaatas mõne hetke pealt. Kui Paulraj teda märkas, lehvitas ta mehele kutsuvalt, et tule meie sekka. Sankar astus ligemale ning ta tõmmati sõbralikku vestlusesse.

Sankar tuli järgmisel nädalal uuesti, ning Paulraj haaras ta kaasa vestlusse. Ta ei pidanud mehele jutlust, vaid küsis küsimusi, mis näitasid, et ta temast hoolib. Sankar hakkas nendel koosolekutel käima ja andis oma elu Jeesusele.

Siis sai Sankar rängalt vigastada õnnetuses, mis tappis kaks teist meest. Paulraj külastas Sankarit haiglas. Sankari silmad läksid erutusest suureks, kui ta Paulrajle rääkis: “Ma pean Indiasse tagasi minema ja jagama oma rahvale seal seda, mida ma Jumala armastusest olen õppinud.”

Sankar pöördus tagasi kodumaale, kus ta omandab ettevalmistuse evangeeliumi levitamiseks.

Visioonist rääkimine

“Singapuri võõrtöölise hulgas on töömehi peaaegu igast India linnast ja alevist,” räägib Paulraj. “Juhul, kui saame nemad suunata Kristuse juurde, kujutage ette, mida nad korda saavad saata siis, kui tagasi kodumaale lähevad!” Paulraj on hakanud uskutulnuid just sellise tegevuse jaoks välja õpetama.

Paulraj tänab Jumalat, et rohkem kui 50 võõrtöölise on nende hulgas, kes on andnud tema töö kaudu oma elu Kristusele. Nad kogunevad väikeste gruppidega tema kodus ja isegi tuleposti all, laulavad, uurivad Piiblit ja palvetavad üksteise pärast. “Teen kõike, mida saan, et kellelegi Jeesust tutvustada,” ütleb ta.

Meie misjoniannetused aitavad üle kogu maailma rajada kogudusehooneid, sest üle kogu maailma tegutseb 1200 sellist globaalmisjoni teerajajat nagu on Paulraj ja tema naine.

Paulraj Masillamony ja tema naine Maria Jeeva on globaalmisjoni teerajajate meeskond, kes tegutseb India päritoluga inimeste hulgas Singapuris.

Misjoniteated

- ✓ Paulraj ja tema naine Maria on globaalmisjoni teerajajad, kes teenivad Singapuris, Malai poolsaare lõunatipu suures linnriigis, mille elanikkond on 4,7 miljonit inimest.
- ✓ Umbes 1200 globaalmisjoni teerajajat tegutseb 86 riigis maailma eri paigus. Mõned tegutsevad ürgsetes piirkondades, teised aga, nagu Paulraj ja Maria, töötavad moodsates linnastunud piirkondades. Palveta kõigi globaalmisjoni teerajajate pärast.
- ✓ Rohkemat sellest loost vaata Adventist Mission DVDlt.

Armastuseand

[Maa, mille nime ei nimeta.]

Mai elab Edela-Aasia ühe riigi džunglikülas. Me ei ütle välja, mis riigis tüdruk elab, kuid võin öelda seda, et enamik seal elavaid inimesi ei ole kristlased, ja paljud pole mitte kunagi Jeesusest kuulnud. Nad teenivad templites ebajumalaid ning puudutavad peaga maapinda siis, kui nad palvesse põlvitavad. Nad asetavad templites oma eriliste jumalate ette annetuseks lilli, toitu ja healõhnalist suitsutusrohtu.

Selles riigis on natuke kristlasi, on ka mõni tuhat adventisti. Mõned kogunevad jumalateenistuseks kirikusse nagu meie, teised aga kogunevad väikeste gruppides maamajades. Sealsed usklikud on väga ustavad ja püüavad mitte kordagi jumalateenistuselt puududa. Nad nälgivad Jumala tundmise järele.

Avastus

Mai nägi ühel päeval salkkonda inimesi istumas pillirookatusega hoone varjus. Nad kuulasid ühte meest, kes kõneles. Mees hoidis käes üht suurt pilti, kuid Mai ei näinud pilti kuigi hästi. Ta lipsas kogunenud inimsalga etteotsa ja istus maha soojale mullale. Seal võis ta kuulda meest ja näha pilti, mida mees näitas.

Mai uuris pilti. Pildil oli pikka kuube kandev mees, kelle süles oli lambatall. Mees paistis olevat väga lahke! *Ei tea, kes see on*, arutles tüdruk endamisi. Kõnelejat edasi kuulates taipas ta, et pildil olevat meest kutsutakse Jeesuseks. Mai polnud kunagi varem Jeesusest kuulnud. Kõneleja rääkis inimestele, et Jeesus on elava Jumala Poeg, et Ta armastab neid ja tahab, et nad elaksid igavesti koos Temaga ühes paigas, mida nimetatakse taevaks.

Kõneleja rääkis lugusid sellest, kuidas Jeesus tervistas inimesi lihtsalt nii, et puudutas neid või rääkis nendega. Mai kuulas mehe jutustusi, ja soovis, et ka tema võiks Jeesusega kohtuda. Aga siis ütles mees midagi, mis Maid rabas. "Jeesus tuli siia maailma, et näidata inimestele, missugune on Jumal. Aga mõnedele inimestele ei meeldinud see, mida Ta rääkis, ja nad tapsid Jeesuse." *Nüüd ei kohtu ma Jeesusega kunagi!* Mai tundis kurvastusest klimpi kurgus.

Lootus

"Jeesus aga on Jumal," jätkas kõneleja, "ja Jumal ei saa surra. Jeesus tõusis surnuist üles ja käis mitmeid päevi veel mööda maad ning näitas ennast nendele, kes Temasse olid uskunud ja Tema järel käisid. Siis läks Ta tagasi oma Isa juurde taevasse. Ta on veel seal, istub troonil oma Isa kõrval ja räägib Isale, kui väga Ta meid armastab – sind

ja mind ja igat inimest! Siis, kui me palume andestust nende asjade pärast, mida oleme halvasti teinud, kordab Jeesus oma Isale, et Ta suri meie eest. Ta soovib, et me elaksime taevas koos Temaga igavesti. Selleks aga, et seda teha, peame me laskma Temal muuta meid uuteks inimesteks, puhasteks ja laitmatuteks.

Lootusesäde loitis Mai jaoks. Ma tahan Jeesusest rohkem teada saada! Ma tahan olla puhas ja elada koos Jeesusega igavesti.

Armastuseand

Siis, kui koosolek lõppes, jooksis Mai koju, et rääkida emale, mida ta oli kuulnud. “Ma tahan Jeesusest rohkem teada saada,” ütles ta südames tulvava erutusega. “Palun, kas ma võin homme minna ja kuulata Jeesusest veel?”

Mai ema ei öelnud mitme minuti jooksul midagi, vaid jahvatas vilja jahuks. Kuid Mai teadis, et ema mõtleb. Ema vaikis alati siis, kui ta mõtles. Siis ütles ema õrnalt: “Jah, sa võid minna. Sa oled küllalt vana selleks, et ise otsustada, kes su Jumalaks saab.”

Mai pomises aitäh ja astus tasa õue. Ta teadis, et tema ema ei andnud luba kergelt.

Järgmisel päeval läks Mai jälle selle puu varju, kust ta oli kuulnud meest kõnelemas.

Inimesi kogunes, kuid kohale tulijaid oli vähem, kui oli olnud eelmisel päeval. Mai kuulas hoolikalt, kui mees hoidis käes üht raamatut, Piiblit, ning rääkis edasi Jeesusest ja kristlikust teest. Tüdruk tuli sellel nädalal kohale iga kord ning jõi armastusest, mida Jumal välja valas.

Mai soovis, et ta suudaks lugeda ise Jumala Sõna, aga ta ei teadnud, kust Piiblit saada.

Nende riigis on vähestel inimestel Piibel, ja kindlasti veel vähematel lastel. Niisiis ootab Mai võimalust, et lugeda Jumala Sõna ja hoida seda enda käes.

Käesoleval veerandaastal annavad lapsed kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuse selleks, et aidata varustada Piiblitega selliseid lapsi nagu Mai, kes saaksid siis Jeesust tundma õppida ning jagada seda, mida nad õppinud on, oma vanemate ja sõpradega. Andkem suur annetus kolmeteistkümnenadal hingamispäeval, et Mai ja paljud teised tema riigis saaksid teada, et Jeesus neid armastab.

Lühidalt

- ✓ Paljudes maades ei ole lastel pääsu Piibli juurde ja nad ei saa ise Jumala Sõna lugeda. Sellel veerandaastal saavad osad lapsed endale õppimiseks Piibli riigis, mille nime jätame nimetamata. Lapsi õpetatakse, kuidas leida kõige tähtsamaid salme, ja siis lubatakse neil Piibel koju viia, et seda koos oma vanematega uurida. Siis, kui lapsed räägivad sellest, mida nad Jumalast teavad, võivad ka vanemad olla vastuvõtlikud ja tahta teada rohkemat.
- ✓ Laste kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuse eesmärgiks on osta tuhandeid Piibleid ühes Edela-Aasia riigis elavate laste jaoks.

Kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm

Alguslaul

Tervitussõnad: *Hingamispäevakooli juhilt.*

Palve

Programm: *“Laske neil näha Jeesust.”*

Annetus

Lõpulaul

Lõpupalve

* * *

Osatäitjad: kaks kõnelejat ja jutustaja. [Rääkijatel pole vaja oma osa pähe õppida, kuid nad peaksid olema sisuga piisavalt tuttavad, et esitada seda julgelt.]

Rekvisiidid: Aasia-Vaikse ookeani Lõunadivisjoni suur kaart.

1. kõneleja: Aasia-Vaikse ookeani Lõunadivisjon koosneb 13 riigist ja mitmetest saareliitriikidest. Mõned nendest maadest on evangeeliumile avatud ja liikmeskond on jõuline, teistes maades on koguduse ees aga suured väljakutsed. Täna pöörame oma tähelepanu kahele riigile, Indoneesiale ja Myanmarile ehk Birmale.

2. kõneleja: Indoneesia on riik, mis koosneb tuhandetest saartest ja laiub kummalgi pool ekvaatorit India ookeani ja Vaikse ookeani vahel. Need saared on koduks sadadele erinevatele kultuuridele, millest igal on oma ajalugu ja usukombed. Kolonialism ühendas suurema osa saartest Indoneesia rahvaks ning islamist sai valitsev religioon. Praegu on rohkem kui 80 % Indoneesia elanikest muhameedlased, ülejäänud on kas kristlased või siis pärimususi, nagu animismi, järgijad. Sellised usulised lahknevused esitavad suure väljakutse Kristuse sõnumi viimisel Indoneesia inimesteni.

Adventkogudusel on Indoneesias 217 000 liiget, see ga üks liige iga 1100 inimese kohta. Üks kõige mõjusam viis Indoneesias inimesteni jõudmiseks on meditsiinitöö. Sellel veerandaastal saavad kaks adventhaiglat Indoneesias abi selleks, et oma tegevust kogukonna heaks laiendada ning et rohkem inimesi saaks nii arstiabi kui ka vaimulikku hoolitsust.

1. kõneleja: Neist haiglatest esimene on Indoneesia läänepoolseimal suurimal saarel Sumatral. [Näita kaardil Sumatrat.] Haigla alustas arstiabikeskusena Medani linnas

umbes 50 aastat tagasi ning on kasvanud haiglaks, mis teenindab selle linna ja ümberkaudse piirkonna elanikke. Üks naine räägib, kuidas haigla tegevus muutis ta elu.

Jutustaja: Ida on kristlane, kuid ta polnud adventismist kuulnud midagi enne seda, kui ta mees John maksapuudulikkust põdes. “Mulle avaldas personal tõeliselt muljet,” rääkis Ida. “Dr Supit tuli igal päeval Johni pärast palvetama.” Kuid alkohol oli Johni maksa liiga palju kahjustanud, ning see ei taastunud ja mõned päevad hiljem mees suri. Ida pöördus lesena koju tagasi.

Dr Supit jätkas Ida külastamist ja tema lohutamist. Dr Supit kutsus Idat koos minema evangeelsetele koosolekutele, ja seal sai naine teada, mida tähendab olla seitsmenda päeva adventist. Selle tulemusena soovis naine saada adventistiks. “Ma tänan Jumalat, et Ta saatis minu ellu dr Supiti ja adventhaigla personali,” ütleb Ida.

Täna sel päeval töötab Ida vabatahtlikuna adventhaiglas, kust ta on leidnud uue perekonna ja rõõmurohke tegevuse.

2. jutustaja: Medani Adventistide Haigla töötab kõvasti Sumatra põhjaosa inimeste heaks. Kuid haiglal jääb vajaka meditsiinivarustusest. Osa meie tänasest kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab seda haiglat varustada meditsiinitehnikaga, et selle tegevus laieneks.

1. jutustaja: Indoneesia idaosas asub Manado suurlinn. *[Näita kaardil Manadot.]* Sealne adventhaigla on tegutsenud küll vaid neli aastat, kuid on sügavalt mõjutanud inimeste elu. Lisaks haigete ravimisele, kes haiglasse tulevad, lähevad vabatahtlikud alevitesse ja küladesse, et pakkuda arstiabi inimestele, kes seda muul moel ei saaks.

2. jutustaja: Möödunud aastal andis rohkem kui 400 inimest oma südame Jumalale sellise kahe adventhaigla tegevuse tõttu. Osa meie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest aitab laiendada ja parandada nende haiglate võimalusi, nii et rohkem inimesi kogeksid Jumala tervendavat puudutust ja õpiksid tundma Tema armastust.

1. jutustaja: Myanmar (nimatatakse ka Birmaks) on Edela-Aasia suuruselt teine riik. Birmas on peaaegu üheksa inimest kümnest budistid.

1976. aastal avas riigi pealinnas seminari nime all ukсед väike adventistide kool. See kavandati 100 õpilase jaoks, kuid praegu käib seal 450 õpilast. Kõik klassid on ülerahvastatud, kuid lapsevanemad soovivad ikka veel oma lapsi panna sellesse kooli, kus õpetajad on sõbralikud ja õpilased õpivad üksteist aitama. Lapsed õpivad armastama Jumalat ja nägema Jeesust oma parima sõbrana. Üks lapsevanem jutustab meile, mida tähendab adventistide seminar tema perekonna jaoks.

Jutustaja: Mul on kaks last, 8- ja 10aastane. Nad ei olnud koolis õnnelikud ja tajusid, et nende õpetajad kohtlesid lapsi halvasti.

Ühel päeval kohtasin oma naabrit, kes rääkis, et tema tütar õpib Yangoni Adventistide Seminaris, 12klassilises koolis. Naaber rääkis, et õpetajad peavad lastest lugu ja püüdvad igati, et lapsed õpiksid hästi, seepärast ei vaja nad koolist vabal ajal järeleitajaid.

Ma sai teada, et kool kuulub adventistidele, kellele kuulus kord selles linnas mõnda aega tegutsenud ravila. Olen medõde ja mäletan hästi koostööd Loma Linda Ülikooli Meditsiinikeskusest pärit meeskonnaga, kes tuli teostama operatsioone abivajajatele. Ma kaalutlesin nii: kui seda kooli peab seesama kogudus, kes sellist toredat haiglat pidas, siis tahan, et mu lapsed seal õpiksid.

Kuna me oleme kristlased, olin rõõmus, et leidsin kooli, kus austatakse Jumalat. Küllastasin kooli ja otsustasin oma lapsed sinna kirja panna. Märkasime koheselt, et meie lapsed on õnnelikumad ja rahul. Nad tunnevad suuremat huvi õppetöö vastu, ega ole enam kartlikud ja ei kardavad inimeste ees esineda.

Mulle avaldab muljet, kuidas õpetajad ditsiplineerivad õpilasi armastusega, ja lapsed vastavad tahtliku kuulekusega.

Mulle meeldib, et mu lapsed õpivad üht ja teist ainet inglise keeles. Ja ma tean, et kui nad lõpetavad keskkooli, on neil edasiõppimise valik suur. Olen rõõmus, et leidsime Yangoni Adventistide Seminarit. See on muutnud maailma meie laste jaoks teistsuguseks.

2. kõneleja: Yangoni Adventistide Seminar vajab ruume juurde, sest õpilaskonna hulk kasvab. Kuid lapsevanemad ei saa kooli laiendamise nimel suuremat õppemaksu maksta. Osa tänase kolmeteiskümnenda hingamispäeva anntusest aitab Yangoni Adventistide Seminaril ehitada juurde klassiruumi, et kuni 700 last, kes tahaksid seal õppida, saaksid hea kristliku hariduse.

1. kõneleja: Olete kuulnud Aasia-Vaikse ookeani Lõunaosa ees seisvatest väljakutsetest. Paluge, et Jumal näitaks, kuidas saate aidata oma vendadel ja õdedel levitada sealkandis Kristuse evangeeliumi.

[Annetus]

Tulevase kolmeteistkümnennda hingamispäeva kavad

Järgmisel veerandaastal tuleb juttu Aafrika-India ookeani Lõunadivisjonist. Kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetus aitab siis selliseid projekte:

- ✓ Madagaskaril asuvat Zürcheri Ülikooli
- ✓ Namiibia põhjaosas elavat himba rahvast
- ✓ Lõuna-Aafrika Riverside' i Kooli
- ✓ Kirikut ja laste jumalateenistuskeskust Lõuna-Aafrikas.

2012. aasta neljandal veerandaastal tuleb juttu Lõuna-Ameerika Divisjonist. Eriprojektid aitavad Brasiilia lääne- ja keskosa ning Peruu põhjaosa.

Aasia-Vaikse ookeani Lõunaosa Divisjon (2011. a 30. juuni seisuga)

	Kogudusi	Gruppe	Liikmeid	Elanikke
Bangladeshi Misjoniliit	119	296	33 486	164 500 000
Kesk-Filipiinide Unioon	1173	556	146 549	19 330 000
Ida-Indoneesia Unioon	740	198	113 986	21 775 000
Myanmari Misjoniliit	215	107	29 547	53 450 000
Põhja-Filipiinide Unioon	1346	465	267 698	52 000 000
Lõuna-Filipiinide Unioon	1938	963	303 706	23 000 000
Edela-Aasia Misjoniliit	337	416	89 208	214 000 000
Lääne-Indoneesia Misjoniliit	738	413	102 928	215 000 000
Misjonipõllud	58	44	8889	22 330 000
KOKKU	6664	3458	10 959 971	785 385 000

Projektid:

- ✓ Laiendada Manado Adventistide Haiglat Ida-Indoneesias.
- ✓ Varustada Medani Adventistide Haiglat Lääne-Indoneesias.
- ✓ Laiendada Yangoni Adventistide Seminari Myanmaris.
- ✓ Lasteprojekt: osta Piibleid Edela-Aasia ühe riigi laste jaoks.